

Sygn. akt IV Ka 1686/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym
w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Małachowski (spr.)

Sędziowie: SO Bożena Majgier-Strączyńska

SO Elżbieta Zywar

Protokolant: Aneta Maziarek

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Damiana Korczykiewicza

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2013 r.

sprawy **A. J.**

oskarżonego z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie

z dnia 3 października 2012 r. sygn. V K 1857/10

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla orzeczony wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych

w ruchu lądowym oraz związane z nim rozstrzygnięcie oparte o przepis art. 43 § 3 kk,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. S. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem poniesionych przez niego kosztów udziału pełnomocnika przed Sądem Okręgowym jako drugą instancją,

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Ka 1686 / 12

UZASADNIENIE

A. J. został oskarżony o to, że w dniu 23 września 2010r., w S., kierując samochodem marki R. (...) o nr rej. (...), w sposób nieumyślny naruszył zasady bezpieczeństwa obowiązujące w ruchu drogowym, w ten sposób, że nie zachował szczególnej ostrożności jazdy podczas wykonywania manewru cofania na placu posesji ul. (...) (teren szkoły (...)), gdzie potrącił pieszego M. S., w wyniku wypadku pieszy doznał otwartego złamania kości przyśrodkowej prawej i kości strzałkowej prawej, tj. kości w obrębie podudzia z przemieszczeniem, a także ran tłuczonym obu podudzi, odniesione obrażenia u badanego spowodowały naruszenie funkcji kończyny dolnej prawej na okres znacznie przekraczający dni siedem w rozumieniu art. 157 § 1 kk, to jest o czyn z art. 177 § 1 kk.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wyrokiem z dnia 3 października 2012r., sygn. akt 1857 / 10, uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za przestępstwo to na podstawie art. 177 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 2 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby.

Na podstawie art. 42 § 1 orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku i na podstawie art. 43 § 3 zobowiązał oskarżonego do zwrotu Urzędowi Miasta w S. prawa jazdy nr (...), w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego M. S. kwotę 1.000 zł tytułem nawiazki.

Na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 672 zł tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika oraz na podstawie art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądzonego od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym 120 zł opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego stwierdzając, iż nie ma podstaw do orzekania wobec A. J. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym zważywszy przede wszystkim to, że od daty zdarzenia z 23. 09. 2010r. upłynęło ponad 2 lata bezkolizyjnego prowadzenia przez oskarżonego pojazdami, co, samo w sobie czyni wątpliwym – z punktu widzenia działania art. 5 § 2 kpk – orzekania na rok o zakazie prowadzenia pojazdów po 2 latach bezkolizyjnego prowadzenia pojazdów, a w konsekwencji podnosząc zarzut obrazy przepisu art. 42 § 1 kk poprzez jego zastosowanie. Skarżący wniósł o uchylenie punktu III sentencji wyroku z 03. 10. 2012r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy okazała się zasadna.

Należy mieć jednak na uwadze, że orzekanie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów oprócz oczywistego celu prewencyjnego, polegającego na eliminacji spośród grona kierujących, osób nieprzestrzegających zasad bezpieczeństwa w ruchu, stanowi również represję wobec sprawcy przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Orzeczenie tego rodzaju środka karnego ma stanowić niedogodność wywołującą u sprawcy rozważenie skutków swojego nagannego postępowania i wywołanie w nim przeświadczenia o potrzebie zachowania dużo większej ostrożności w działaniu jako kierującego, by w przyszłości móc nieprzerwanie cieszyć się z przywileju prawa kierowania pojazdami. Nie można tym samym zgodzić się z przesłaniem zawartym w apelacji skarżącego, jakoby jedyny dopuszczalny cel orzekania środka karnego (ustalenie, czy sprawca stwarza zagrożenie w ruchu) w tej postaci uległ dezaktualizacji.

Rozważając przedmiotową sprawę, Sąd odwoławczy doszedł jednak do przekonania, iż orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku wobec A. J. było nieuzasadnione.

Oczywiście ustalenia Sądu merytorycznie właściwego co do sprawstwa i winy sprawcy oparte są na prawidłowo i obszernie zebranych materiałach dowodowych. Poczynione one zostały w wyniku dogłębnej analizy zeznań świadków, wyjaśnień oskarżonego, opinii biegłych i rezultatem tego jest ustalenie prawdziwego stanu faktycznego, zgodnej z regułami logiki oraz wskazaniach wiedzy i doświadczenia życiowego, a więc zgodnie z dyspozycją art. 7 kpk.

Sąd Okręgowy nie akceptuje jednak oceny Sądu meriti sprowadzającej się wyłącznie do stworzonego przez oskarżonego zagrożenia w ruchu, przejawiającej się w surowości oceny sytuacji drogowej w jakiej doszło do zdarzenia. Określono ją jako prostą, manewr nazwano nieskomplikowanym, a działanie oskarżonego określone zostało jako sprzecznie nie tylko z przepisami, wymaganymi regułami ostrożności, lecz również ze zdrowym rozsądkiem. W ocenie Sądu dokonującego kontroli instancyjnej podążającego za wskazaniach doświadczenia życiowego, to właśnie manewry parkingowe wymagające dużej precyzji i podzielenia uwagi na bardzo wiele różnorodnych czynników,

sprawiają początkującym kierowcom wiele trudności. Wypadek nastąpił z winy nieumyślnej i to nie przez naruszenie wielu reguł bezpieczeństwa, lecz jednej – wskazanej w opisie czynu przypisanego oskarżonemu - braku prawidłowej obserwacji przestrzeni za pojazdem. Również rozległość obrażeń pokrzywdzonego nie powinna wpływać na zasadność orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów, gdyż są one przesłanką znamionującą przypisanie oskarżonemu czynu z art. 177 § 1 kk i wymierzenia mu prawidłowo ukształtowanej kary zasadniczej, to jest kary 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wreszcie niewątpliwie przewartościowany przez skarżącego, aczkolwiek istotny fakt długiego upływu czasu od zdarzenia i bezpiecznego poruszania się pojazdem przez oskarżonego okresie, który upłynął już od inkryminowanego zdarzenia, przemawia za brakiem konieczności zastosowania wobec A. J. zakazu prowadzenia pojazdów.

Sąd odwoławczy mając zatem na uwadze wszystkie ustalenia Sądu I instancji odnośnie czynu i jego sprawy, uwzględniając jednocześnie mimo młodego wieku oskarżonego, także posiadane już doświadczenie w kierowaniu pojazdami mechanicznymi oraz nieumyślne naruszenie zasad ruchu drogowego, a także jego postawę w trakcie procesu w niniejszej sprawie i zachowaniu po dokonaniu przestępstwa, żądanie obrońcy oskarżonego uznał za uzasadnione i na podstawie art. 437 § 1 kpk zmienił zaskarżony wyrok poprzez uchylenie orzeczonego wobec A. J. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym oraz obowiązku zwrotu dokumentu prawa jazdy.

O należnych Skarbowi Państwa wydatkach za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk.

SSO Bożena Majgier Strączyńska SSO Ryszard Małachowski SSO Elżbieta Zywar